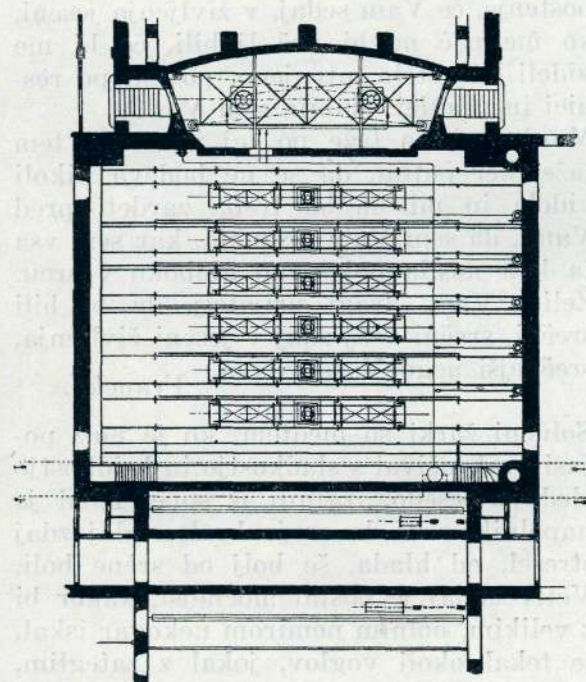

Skozi okno gozdovi šume,
obraz moj na mizi leži
in srce drhti v klicu noči —
Kdo si?

Ah, sedaj vem!
To je bil vzdih srca
mojega, tvojega — vseh ljudi,
ki kolnejo noč.

In vzdih je obup,
v obupu je dolga noč!

Rdeč sij lije v papir —
pesem sem pisal iz veselih dni —
zdaj je ožgan papir,
je ožgan obraz
in črn kot žalost teh dni.

DVORNO GLEDALIŠČE V WIESBADENU,
TLORIS ODRA.

SRENJA.

JANEZ JALEN.

Drama v štirih dejanjih.

Čas: Po letu 1900.

Kraj: Slovenska vas.

OSEBE:

Pogačar Lovro, gospodar in podjetnik; vdovec; živita mu dve hčeri:

Martina, starejša, v zavodu vzgojena,

Dana, mlajša, je dovršila trgovsko šolo.

Franica, njegova sestra, gospodinji in nadomestuje hčerama že izza mladih let mater.

Ržen Ivan, inženir; po starših je podedoval kajžo.

Gros Viljem, tovarnar, ima v bližini vilo za letovišče.

Franči, njegov sin, inženir.

Ovsenek Jernej, kmet, načelnik srenje.

Pozorišče — od gledalcev.

PRVO DEJANJE.

Pozorišče: Salon pri Pogačarjevih. Na levi vrata na hodnik, na desni v sobe. Zadaaj veranda, z nje stopnice na vrt. Na vsako stran verande okno — oprava je bogata, lepa in okusno izbrana. Na levi: spredaj miza z divanom in fotelji, zadaj kredenca. Na desni: spredaj visoka peč, zadaj mizica s stolčki. Na verandi pletena miza in stoli. Na mizi časopisi in nekaj knjig. Ob oknih zastori; po stenah slike, svete in posvetne; naokrog rože, vaze in kipi, drobnjarija, ki diha toploto v stanu. Od stropa visi lesteneč s petrolejko.

Nedeljsko poletno popoldne.

Martina (čez dvajset let stara, vitke postave, temnolasa, skrbno oblečena, prinese z vrta nekaj nageljnov in vrtnic, jih uredi in ljubeče poljubi).

Franica (ne manjka ji dosti do petdesetega; še se ji pozna, da je bila mlada lepa; oblečena je kakor ženska iz boljše družine v kuhinji; vstopi tiho od desne in se dobrohotno smehlja nečakinji): **Martina!** Ali bo Ivan kmalu dokončal načrt?

Martina (veselo navdušena): Nič se ne boj. Lahko ga bo papa predložil do določenega dne in takega, da bodo vodno silo v Bobnovcu prisodili nam.

Franica: Nam? — Od kdaj si pa tudi ti v družbi, da praviš »nam«?

Martina: Saj sem vendar Pogačarjeva.

Franica: No, da. — Da bo le Ivan kmalu gotov, ker drugače bi Pogačarjev vrt Pogačarjeva Martina čisto izropala.

Martina: Teta? Tistemu, ki s toliko vnemo dela skoraj noč in dan za nas, ko se še ni utegnil odpočiti od dolge poti, bi bil tudi ves vrt le majhna nagrada. Čeprav bi ne bil Rženov Ivan.

Franica (skoraj kara): Zopet si rekla »za nas« namesto »za papana«. In »čeprav bi ne bil Ivan« ni bilo treba pristavljati.

Martina: Teta —?

Franica: S cvetjem sem ti samo ponagajala. (Vedro.) Nosi mu ga, če ga veseli.

Martina: Vselej ga poljubi. (Pritisne cvetje k obrazu.)

Franica (nagajivo): In vrtnica, katere se dotakne z ustnicami, bi bila vselej rada ti.

Martina: Tista vrtnica —?

Franica: Zdi se mi, da si včasih.

Martina: Zakaj pa ne. Saj sva že tri leta zaročena. (Odhiti vesela na levo.)

Franica (resno, sama sebi): Pa bosta morda še tri, ker je voda odnesla denar za balo. (Odide na vrt.)